

L' HERCULET

PERIÓDICH LITERARI, HUMORÍSTICH,

DEFENSOR DELS INTERESSOS DE LA LLIURE CLASSE DELS SOLTERS

SORTIRÁ LO MENOS UNA VEGADA AL ANY.

BALL DE SOLTERS

La Comissió organitzadora te 'l gust d'invitar á tots los socis del Cassino Menestral al **BALL DE SOLTERS** que tindrà lloch en los salons d'aquesta Societat, lo dia 20 del corrent, á las 9 de la nit, baix lo següent

PROGRAMA

PRIMERA PART

Sardana	CÁDIZ	<i>Chüeca.</i>
Valz	ESPAÑA	<i>Caballero.</i>
Americana	ROSA	<i>Cotó.</i>
Polka	LAS CAROLINAS	<i>Brunet.</i>
Schotisch	JULES VERT Y C. ^a	<i>Cotó.</i>
Rigodón	CÁRMEN	<i>Bizzet.</i>
Mazurka	LA NOVICIA	<i>Cotó.</i>
Española	MELILLA	<i>Brunet.</i>
Americana	INDIANA	<i>Cotó.</i>

SEGONA PART

Sardana	¡¡FUEGO!!	<i>Agramont.</i>
Pilée	EN TET	<i>Pinadell.</i>
Americana	ANÍS BARCINO	<i>Cotó.</i>
Mazurka	LA TORTOLITA	<i>Wateuseult.</i>
Rigodón	MULEY ARAAF	<i>M. Mojatar</i>
Schotisch	EL PARISIEN	<i>Cotó.</i>
Americana	ENSAYO DE LIÓS	<i>Id.</i>
Valz	JAI-ALAI	<i>Id.</i>
Cotillón		

Figueras, Janer de 1894.

La Comissió.

NOTA. Lo Schotisch de la primera part, es dedicat exclusivament als casats, suplicant als solters se abstinuin de péndrehi part.

ALTRE. L'última Americana, també de la primera part, las noyas venen obligadas á buscase ballador.

Á LAS NOYAS DEL CASSINO MENESTRAL

Deu vos guard', noyetas,
mon dia ha vingut...
¡Visca l'alegría,
visca la salut!

¡Gracias á Sant Senyor Jordi y companys mártirs, que veig lluny de mí la anemia que m'avía portat á las portas del *parch vehí de la plassa de toros!*

Surto, nó com l'altre any
que malalt com me trobava
á surtir me van forsar,
y vaig surtir, en efecte,
vaig surtir plé de *pagats...*

avuy surto animat en gracia á vosaltres, las onze mil verges que veniu á engalanar las salas d'aquest Cassino, hont no hi ha hagut altre *tísich* qu' un servidor de vostés, encar' qu' un periódich d'ordre lo número eczagerés...

Ja 'm teníu aquí disposat á fervos esclatar riallas, á proporcionarvos moments de distracció.

Y essent vosaltres, simpáticas donzelles, á quí 'm dedico, jo us prego que m'accepteu y que, después de mirarme de cap á peus, si es qu' us agrado, procuréu de conser'arme, puig es vostre, ben vostre,

L' Herculet.

P. D. Com ja sabéu, fa temps que s'ha perdut lo meu volgut company *Banyeta*. Si l'anyoréu com jo, busqueulo ab mí sense descáns: puig al trobarlo, passarem un rato divertit... ¡Ey! si no ha cambiat...

Com qu' es para de familia,
pot ser s'ha fet de la *Fulla*;
y aixís ja no li estaria
gaire be de moure bulla...

¡Deu no ho vulla!

VALGA.

UN DISFRESSAT

¡Ah, *salau!* Ja estich disfressat. Y que cap de vostés me conexerá per més que 'm miri y remiri. Jo tinch axó: quan faig una cosa, procuro fer-la be, perquè axí tinch la seguretat de poguer tornar-la á fer un' altre vegada.

No 's creguin per axó que al taparme la cara pera venir al ball d' aquesta nit, ho fassi perquè no tinch un pamet prou presentable (encare que m' estiga mal lo dirho); nó, senyors, nó: de més lletjos n' hi ha.

O sinó, passin llista.

Y sense contar los *micos* gomosos que diariament se disfressan tenyintse 'l pel y posantse polvos y coloret, ne trovarán un reguitzell, que ja 'ls hi asseguro jo que poch que s' en portarán may cap premi en certámens d' hermosura masculina, si es que alguna vegada hi prenen part.

Dirán vostés, tal vegada, que no es mol correcte desalabar als demés pera mostrar los mérits ó bonas qualitats propias, pero ¡qué hi farém! lo mon es axí; y com que de mi ningú s' en recorda, per axó m' ho faig jo matex.

Los solters hem de fernos moltes cosas *nosaltres mateixos*.

Y es natural; ¡cóm no tenim qui 'ns ajudi á ferlas!..

Aquesta es la vritat, neta y pelada; á mi m' agradan las cosas claras (menos las *claras* d' ou y las *Claretas* pansidas); al pa, pa y al vi... qualsevol cosa, perquè avuy al vi ja no sabém com l' hem de batejar, de tant que l' han desfigurat los savis que prenen arreglarlo, ab profit propi y mengua de la salud dels *paganos*.

Apropósit d' aquest *bebestible*, dech contalshi un' anecdota, relatada per un amich meu que ab axó de las *joguinas* que 'ns feren los riffenyos degué anar a Melilla á prestar los seus serveys en classe de ranxero, serveys los més importants, perquè sense ranxeros no hi hauria ranxo, y sense ranxo... adeu Regiments.

Es lo cas, donchs, que Muley Arafa, ó Garrafa, ó Garrofa, va ser invitat per un jefe espanyol á pèndrer una copa de vi, que 'l mahometá no volgué acceptar, fundantse en que la seva religió li prohibia terminantment tastar lo such fermentat de la planta favorita de Noé.

—Morito no apurarse por tan poca cosa—digué 'l que 'l convidava—español asegurarte no entrar en la composición de *esta vina* otra cosa que agua, polvos y alcohol.—

Y aquí tenen que Muley etc., begué aquella copa de vi *disfressat*, sense pecar y en disposició de tornarhi.

Un disfrás no es més que una cobertora (en sentit metafórich s' entén); ab disfrás poden ferse moltes cosas sense por á pecar, que no 's farian ab la cara descoberta; y axó sol passar també fóra de la época carnavalesca.

¡N' hi ha tants que tot l' any portan la cara forrada!

Pero dech advertilshi que jo no m' he disfressat pera fer cap cosa lletja á ningú; mol al contrari, perquè jo soch mol formal; tan formal, que hasta faig la broma seria. Vostés pot ser no ho entenen prou axó, pero jo si, jo m' entench y ballo sol... per por á las carbassas y de trepitjar á la balladora, perquè jo quan ballo penso més ab lo cap que ab los peus, y quan no trepitjo á la noya m' entrebanco ó rellisco, y caich, lo que 'm fa mes poca gracia á mi que als babaus que rihent me miran.

Pero aquesta nit si que 'ls hi asseguro que no cauré, perquè no vull que las solteras ¡hermosas y simpáticas solteras! que avuy ab sa presencia donarán vida y moviment y més engalanarán nostres salóns, me pujan dir después, quan me trovin al pas pel carrer: «¡va caurer!», perquè á la que m' ho digués, li contestaria: «bueno, també 'm vaig axecar; digueuho tot.»

Pero no hi ha cuydado; fa cosa de mitj any que un sastre m' ensenya la Americana, y 'm sembla que avuy podré *debutar*, ballantla sense ferne malbé un sol compás, si es que ab intenció algún amich tranquil no 'm dona una empenta.

Después de tot, encare que m' equivoqui: com que ningú 'm conexerá ab la cara tapada, no tindré perquè avergonyirme.

Y ademés, tots los bons oficials han degut passar per las *horcas caudinas* del aprenentatje (y perdonin *els catalanistes*, si algún d' ells me llegex.)

Encare que jo, per' aprenent, dech ser una mica massa espigat: tinch 25 anys.

Axó no vol dir que *passi*, perquè jo no passo may; ¡cóm que no jugo al *burro* ni al *solo* de *quatre!* (no llegexin *catre*, y dispensin l' avis).

Y are que me n' adono: si 'ls hi anés enumerant los rasgos del meu carácter (perquè 'l meu carácter de *rasgos* ne te, igual que 'l trajo que uso, que també es bastant *rasgat*) y á més d' axó los hi espliqués las mevas aficions, pot ser axecaria massa lo vel de la máscara que 'm tapa, y sabrian qui soch.

En lo ball d' aquesta nit nos veurém, y qui tingui més... bon humor, que 'l tregui, que jo estich disposat á tréureho tot, ja que no vaig poguer tréurer la *grossa* ab los quatre ralets que jugava en la passada rifa de Nadal.

Nenas solteras, y os ho faig present pera que no diguéu que á més de ser lleig olvido las *bonas formas*: no 'm miréu ab mal ull, perquè soch un *partit* de primera y tinch un cor més sensible que 'l d' una *miss*; no puch rébrer la impresió de cap mirada ardent, sense que sembli qu' en la fogayna de mon cor s' hi torran castanyas.

A la primera (noya s' entén, nó castanya), qu' en lo Ball de Solters d' aquesta nit se 'm declari y 'm digui, «aquí tens una ma, un cor y cinquanta mil duros en or vell», si es jove y pot

anar, li asseguro anirém á demanar explicacions al rector de la parroquia.

GORI LLANÉ.

A MON ESTIMAT AMICH
en Pau Picot de Cabrerissas Altas.

¡GUERRA!... A LAS DONAS

Las dónas, las fillas d' Eva,
¿no las conexas encara?
¿Nó? Donchs escolta be al qu' are
va á parlarte, com veurás.
Las dónas són lo dimoni;
mol astutas y atrevidas;
sens contemplacions ni midas:
son la mentida ab disfrás.

Estiman per conveniencia,
fins l' extrém son exigentas;
¡ay noy, si no las contentas!
¡Ja 't pots posar en remull!
«Dropo, pilló, espanta gossos»
te diuhen ab molta flema
seguint sempre 'l seu sistema.
«Vesten prompte, ja no 't vull.»

Axis donchs, amich caríssim,
siguent las dónas del dia
falsetat é hipocresia,
no hi devém pas tant pensar
Fém com éllas, fingim sempre;
lo compás de la sardana
seguim sempre ab pas de cana
no parant may de ballar.

Més passable axí la vida,
creuho, amich, será allavoras:
més dolsas seràn las horas
y 'l viurer, menos cansat.
De xampany ben rasa copa
beurém en tota vesprada
per cada nina burlada,
cada angelet enganyat.

De fer l' os y 'l papanatas,
'l mussol y 'l criatura,
de semblar trista figura
cansat n' estich fins al coll.
Desde avuy 'l mon cambia
d' altre modo iràn las cosas,
¡fora clavells! ¡fora rosas!
puig que tot es paper moll.

Ja no crech ab las paraulas,
ni ab los plors, ni ab las promesas
de cap noya, puig que entesas
están be de son paper.
Ellas diuhen de nosaltres
que som tots uns embustersos,
uns farsants y uns romanseros,
y que sòls busquém *parné*.

¿Així ho volen? així siga.

¿Lo camí de la codicia
sens reparo y sens malicia
nos indican? Aceptat.
Lo refrá de nostra terra
ben cla ho diu, y ab ciencia bona:
«boja per boja la dona,
vingan cuartos,» y... arreglat.

En fi, noy, en la creencia
de que prompte 't cansarias
ab ay tals *asimetrías*,
faré punt, pro recordant:
«Qu 'aquest mon es un fandango,
y es un tonto qui no 'l balla;
ans que 'ns segui 'l cap la dalla
de la mort, aném ballant.

Un ayment d' una y aymentor de totes.

AMOR, POESÍA Y PROSA.

«Una criada de servey
es la prosa de la vida.»

Quan puch aprop meu tenirte,
àngel meu, ¡que ditxós soch!
¡Tas miradas son ma vida,
tas paraulas mon consol,
ta sonrisa ma alegría,
ton alé 'l que vida 'm don.

Tan sols soch felis vegente;
m' anyoro, m' anyoro molt
quan no 't puch dir que t' estimo
un y mil cops ab passió.

Y tú, digas, parla, parla,
cel de ma vida, horitzó
sens núvols de ma esperança,
reyna de la meva sórt:
¿pensas en mi tots los dias?
¿Hi pensas, hi pensas molt?

—Si que hi penso; ¡ay, mare meva!
¡Quin descuyt feya més gros!
¡Adéu, m' en vaig, que se 'm torra
lo sopar, que 'l tinch al foch!

TIPO GRÁFICH.

A UNA NOYA

Si vaig dir que t' estimava,
no per 'xo vaig voler dir
que cegat per lo delir'
devant tú los ulls tancava.
Mon amor, no m' alocava
tant y tant, que no vegés
que tu t' estimavas més
fe á un altre la figuereta,
mentre 'm feyas la barbeta
per ferme afluxá 'ls dinés.

STURLIT.

LA CANSÓ DE MODA

No cantes más «La Africana»
avuy sentiréu per tot;
no cantes más «La Africana»,
vente conmigo á Aragón.

¡Qué es carregós aquest dúo,
y que ho es de carregós!
Totas las raspas lo cantan
escombrant, rentant, fent foch,
fent ganxet las senyoretas
y hasta caminant y tot
també las pentinadoras
lo cantan poquet á poch;
dant llustre, las planxadoras,
vente conmigo á Aragón;
vente conmigo y no temas
cantan tot fent pantalóns
las sastressas; las modistas
tot fent repunt, la cansó;
sembla la cansó enfadosa,
tothom la canta, tothom,
y cada hu á sa manera
la tracta sens' compassió.

¡Si ho sentís en Caballero,
cóm renegaria, cóm!
Perque sembla que 's disputin
á qui 'l trosseji millor.
¡Quinas notas més mal fetas!
¡Ni las notas del marroch!
que essent notas africanas
també 'm fan posar nerviós.

Si ser amables volguesseu,
nenas que cantéu axó
d' aquest dúo totas solas,
voldria un petit favor
demanarvos; concediumel,
que lo que os demano es poch:

No cantéu més «La Africana»,
no hi volguéu aná á Aragón;
tot axó, dexeusho córrer
qu' es en va y os canséu molt;
per reposar, cantéu l' aria
¿sabéu? de «El Rey que rabió»
que *¡ay de mí, ay de mí!* acaba,
al menos axó es més nou,
y hasta jo os aplaudiria
sí, creyent lo que os dich jo,
os n' anavau á cantarla
á la América del Nort.

JO.

HO QUE 'S DIU DEL BALL DE SOLTERS

- Pauleta: ¿ahont vas tan depressa?
—A buscar un dominó pera la nit d' avuy.
—¿Té disfressas? ¿de veras?
—Tú dirás, si no tenim obligació nosaltres d'

ajudar als axerits joves del Cassino per que lluheixi 'l Ball de Solters.

—Si, perque fa uns quants anys que aquest ball *apenas se llama Pedro*.

—Ay, filla! ja 'l veurás aquest any! ¿Que no estás enterada dels preparatius?

—No se re, noya. (En aquest moment passa distret y tot determinat un jove soci del Casino.)

—Adeu, Peret.

—Hola! Deu vos guard!

—Escolta, home, escolta: tú que sempre estás enterat de tot, esplicans lo que farán dissapte 'ls joves del Cassino.

—Una passada hasta alli, moltas disfressas, trajos arrivats exprofés de Barcelona, carretelas, carromatos, y caballs ab pendatxos virolats, com diu l' immortal Clavé en la «Fontada». Ja debéu haber vist L' HEREUHET, qu' es dels més festius y satirichs que hasta avuy s' han publicat. Ademés, al entrar al saló, la Comissió d' obsequis...

—¿Hasta Comissió d' obsequis?

—Vaya! entregará á cada noya un Programa de la festa, d' alta novetat y gust exquisit.

—Me sembla que 'ns enganyas. Tantas cosas...

—Encare no hi es tot: la sala de ball, adornada com may s' ha vist: guirnaldas y cintas en abundancia, flors, figuras alegóricas, caricaturas degudas al pinzell de joves consocis, en fi, alló será la mar.

—Ay, senyor! Si tot lo que 'ns has dit es cert ja voldria serhi, perque los peus me demanan *jaleo*; se coneix que s' acosta la nit.

—Lo mismo *ta* digo.

—Tú, Lola, ¿quants ne ballarém?

—Los que vullas menos las massurcas, que las ballo ab en Pau.

—Donchs ballarém l' schotichs y rigodóns de la primera part y la americana de la segona; ¿y ab tú, Pauleta?

—Tria, noy; los que vulgas.

—Vals y massurca de la primera y la segona americana de la segona. ¿T' está bé?

—Perfectament. (Toca horas lo rellotje de la Parroquia.)

—¡Calléu? ¡Recristo, las *piadosas!* Vaja, hasta 'l vespre, y que vaja be.

—Adeu.

—Adeu. ¿Qué fariam, noya?

—M' en vaig á casa y miraré de conquistar á la mare per si vol que 'm disfressi: en tal cas, ja t' ho sabré dir aquesta tarde.

—Y quedarém entesas. Adios.

—Adeu.

E. E.

¡ PERE !

A mon estimat amich PERE MARCH.

Pro, ¿qué 't pescas? ¡Digam!
No se lo que 't passa.

Una ma al bigoti,
 al cigarro l' altre,
 lo trajo de festa,
 la cara afaytada,
 la mirada trista,
 la boca tancada,
 las camas inmóvils,
 las orellas baixas:
 «todos estos sintomas»
 son de fastidiarse;
 y, que vols que 't diga,
 á un jove no escauhen.
 ¡Dexa está als romántichs
 y á n' els pastanagas!
 ¡Estariam frescos!
 ¡Sóls axó 'ns faltava!
 Pósat la careta,
 Fórjat aquest *traje*,
 y aném al Cassino,
 qu' es la nostra diada.
 Alli veurás noyas
 ¿qué dich noyas? ¡Angels!
 que han de ferte riurer,
 que han d' entussiasmarte,
 y que son *bocatto*
 ¿sabs? *di cardinale*.
 Desde la brandilla
 hont las horas passas,
 lo que valen éllas
 no pot apreciar-se;
 si desde allí 't sembla
 que totàs son macas,
 d' aprop, remononas
 y requeteguapas.
 Quan alguna 't miri,
 ¡veurás qué miradas!
 Si 't somriu alguna...
 ¡qué se jo 'l que 't passa!
 Vaja, que vull véuret
 transformat en altre,
 saltant la massurca,
 ballant la sardana
 y rodant los valsos
 més lleuger que l' ayre;
 vina y diverteixte,
 vina á fer gatzara;
 mira las noyetas,
 esclata riallas
 y balla aquest vespre
 hasta reventarte;
 qu' encare que 't moris,
 no 't dongui cap ansia;
 ja vindré al enterro...
 si no tinch galvana.

PEPITO P.

APRECIACIONES

Lo ball, ben considerat

pera algúns, será bestiesa,
 si miran los moviments
 que tots fan á sa manera,
 ja siga anant poch á poch
 ja siga anant més depressa
 ja siga rodant ó nó.....
 y sempre rebent empentas;
 pro aquest treball *fatigós*
 que 'ns imposém per las festas,
 apart de ser lo qu' hi dit
 te la seva consecuencia.

Aquella satisfacció
 de cenyi 'l cos á una nena,
 no 's troba sino en lo ball,
 puig que sas lleys no ho prohibeixen;
 y ab aquesta llibertat
 (que per mi, res te de mengua)
 al só d' una «americana»
 ó d' un «wals» d' aquells qu' *enercan*
 se passa més satisfet
 l' edat de la *jovenesa*,
 que sent tan curta com es,
 d' aprofitá val la pena
 ¡qué vagi cantant, qui digui
 que 'l ball es una bestiesa;
 cualsevol vaji *á dá 'l vol*
 un dia de fret que pela!

Y la utilitat que te
 lo lloch ahont lo ball s' arregla;
 vajuin llegint, y veurán
 si las vritats m' assisteixen:

Pera mi, un saló de ball,
 una fira representa;
 la ninas al jove *compran*
 y 'ls joves á sa promesa,
 y sens gastar ni un diné
 y sols gastant parauletas,
 s' arreglan tots los tractats
 que tart ó prompte fineixen.
 ¡Quánts tractes matrimoniales
 s' han fet allí á cau d' orella,
 ab joves, que, sense 'l ball,
 may 'gueran pogut coneixrer 's!

Y per 'xó dono la rahó
 á un amich de ma infantesa
 qu' ún dia, enrahonant ab éll,
 me va *disparar* aquesta:
 «allí ahont hi ha un saló de ball,
 hi ha una fábrika en projecte.»

J. Ros B.

EPIGRAMATICH

Fa mol temps he reparat
 passejantme p' el saló
 del Cassino, y mirant jó
 per cualsevulga costat
 de la *brandilla*, una cosa
 que no deixa de ser rara,

y lo que tothom repara
por lo xocant y graciosa.
Ab ideas m' entrebanco
y cap me pot aclarà;
¡que 'l que ab la *flavia* s' està
sempre tinga de ser *manco*!

RALIP.

RESULTATS D' UN BALL DE MASCARAS

Ab quanta satisfacció vaig rebre ara fa un any la noticia dels primers balls de màscaras!

¡Oh! Gracias á Deu que ja tenim lo Carnaval! —exclamava tot satisfet pensant ab la xistera, ¡la famosa xistera de l' avil!...

¡Las conquistas que faré en aquesta temporada seràn innumerables, impossibles de contar!...

Y aixís cada dia anava fent un castell d' il·lusions, il·lusions que caygueren al impuls de l' adversa fatalitat.

Per fi arribà lo dia del cop. O mes ben dit lo dia del debut carnavalesch.

Lo primer que vaig fer, fou donar una respallada general al barret de copa, seguint després lo frach, perquè ja feya prop d' un any que un y altre no havian sortit á pendre la fresca, per qual motiu las arnas ja hi comensavan á fer de las sevas.

Després de vestirme ab tota calma y solemnitat vaig dirigir-me cap á la Rambla, mes tibant que un regidor quan va á la professó del Còrpus.

¡De quin modo me miravan las pimpollas quan passava pel carrer!... No 'm deixavan may de vista!... No mes faltava una mirada meva per tenirlas eléctricament enamoradas! Ojalá que m' hagués pogut trasformà en un según Onofroff que prou me las emportava á casa meva hipnotizadas!... Pero, vaja, val á dir la vritat, no sé si miravan la meva arrogant presencia ó tal vegada la trona que portava, que per cert era bastant tronada.

Al arribar frente á la Societat vaig sentir als xicots que cridavan:—Falta rés pel ball!... ¡Dono pel ball!...

—Sí, noy, porta un carnet—vareig dir jo.— Y passant pel mitj dels curiosos que contemplaban las màscaras, vaig entrar dins dels salóns de la Societat.

De prompte se m' acosta una mascareta petita y rodanxona, ensenyant un xiquet... las pantorrillas; lo cabell lo tenia ros com un fil d' or, los brassets blanchs com un glop de llet, la seva cara... no sé com la tenia, perquè portava careta.

¡Qui es l' home que al contemplà unas formas escultóricas de aquesta naturalesa permaneceix indassible com una estatua y encare mes enseyant...

lo que ensenyava? En aquell moment va inspirarme la seva presencia un no se qué... Vaig dirli quatre paraulas... y los seus brassets ab los meus varen quedar enlassats, comensant á voltar al só de l' orquesta.

La pobra xicota á la cuenta tenia molta gana, perquè al cap de dos minuts que ballavam ja 'm demanava... un sopà.

¡Quinas tragaderas que tens—pensava entre mi.—Al acabar la primera part, vaig permétre-lo luxu de portarla (de brasset, s' entén) al restaurant. Aquí si qu' es va treure la careta. ¡Re-noy, quina dona mes guapa!...

Al cap de cinch minuts ja tenia devorat lo primer sopà y me 'm demanava un altre.

¡De segü que no havia menjat calent en quatre dias!...

Aquella dona va engrescarme d' una manera tal, que per ella jo ja era peix al cove. Perque fins li vaig prometre casarme ab ella.

Tota la nit la varem passà ballant, menjant y rihent, quan al arribar á la matinada, va dir-me que un compromís l' obligava á deixarme.

—¿Y aixó?... —vaig dirli—acabém lo ball.

—No puch... perquè... la mamá á horas d' ara m' està esperant á casa.

En vista de qu' es mostrava tan tossuda ab sas resolucions, vaig volguer teni lo gust d' acompanyarla.

Al sortir de la Societat, ella va posarse la careta, cosa que m' estranyà molt.

Tot enrahonant ens dirigiam á casa seva per la Rambla de las Flors, quant pel nostre costat va passà un municipal, mirant á n' ella sense parà y seguint las nostras petjadas.

—Ay Deu meu! ¡Es lo meu marit!... No diguis res!... va dir-me élla ab veu baixa.

Encare no va acabarme de dir-me aixó que ja 'm sento caure un cop de sabre sobre la xistera, cridant lo municipal plé de rabia:

—¡Ah pillet. Conquistas la meva dona!...

Jo, al sentir-me aquella trompada, vaig quedar mitj tonto. Y mentres élla li demanava perdó, lo seu marit li donava cada mastegot que cantava 'l credo.

Al veure que la cosa s' embolicava vareig deixar per terra la xistera, fugint més que corrents per lliurarme de caure á las sevas mans, que prou m' hauria posat com nou á cops de puny.

D' aquella feta vareig perdre lo barret de copa y vaig arreplegá un susto que encare 'm dura y un costipat que no me l' he pogut traure may de sobre.

¡Ja ho veuhem!... ¡Y tot per conquistá la dona d' un municipal!...

U. G.

EPÍGRAMA

—Fesme un petó.
 —Cá, barret.
 —Apa, tonto.
 —¡Qu' ets astuta!
 ¿No veus qu' ab un petonet,
 duhent la cara tan bruta,
 tampoch faràs de 'l tot net?

AMADEO.

CANTARS BILINGUES

*Como los pájaros cantan
 Las penas de sus amores,
 Canto jo á la meva raspa
 Que 'm dongui un platet de sopa.*

*Subo á la sala del crimen
 Por preguntar al fiscal,
 Per menjar un plat de monjetas
 Cuantas horas hi estará.*

*A la reja de la cárcel
 No me vengas á llorar;
 Mes val que m' hi portis, noya,
 Un tall de bou estofat.*

UN FAMÉLICH.

*La Virgen del Pilar dice
 Que no quiere ser francesa,
 Y jo sempre estich dihent
 Que 'm faltan deu mil pessetas.*

UN POBRE.

CANTARS

No t' he fet declaracions
 d' amor, y d' axó t' estranyas;
 poch que has comprés lo llenguatje
 de mos ulls, quan nos miravam.

Tú has sigut mon primè amor;
 si logro que sias l' únich,
 ¡quina ditxa per mon cor!

Besa la papelloneta
 enamcrada las flors;
 axí fossen flors tos llavis,
 y 'ls meus fossen papellóns.

Amor que dels sentits brolla
 es un amor repugnant;
 l' amor pur, que nax en l' ànima
 es l' únich que 'ns fa gotjar.

G. FERRÉ.

A UN ÁNGEL CAYGUT

¿Cansóns cantas de amor, y del cor parlas?
 ¿Qué son l' amor y 'l cor, per tú, ramera?
 Lo primer, patrimoni de borratxos;
 lo segón, ¡ay del cor! es ja-flor seca.

F. GIRONELLA.

Gacetilla.

Gracias á la activitat del digne Pre-
 sident de nostra Societat D. Lluís Jordi, aquest
 any lo Ball de Solters revestirá un caràcter pro-
 pi, cridant la atenció per la novetat en tots sos
 detalls.

Molts socis solters hi han contribuït també
 ab lo seu afany é ilustració, deguent fer especial
 menció de nostres amichs Arderius y Palahí, per
 los traballs de pintura, d' un género humoristich
 que de cert cridarà la atenció.

La Comissió de Solters agrahex á tots l' afany
 ab que han treballat, y esperém que tots los socis
 serán de nostre parer una vegada hajan donat
 una volta pel Saló de Ball.

Lo dia 28 del corrent, á las 10 del
 mati, tindrà lloch en los Salóns d' aquesta Socie-
 tat la subasta de las localitats del Teatro pera los
 próxims balls del Carnaval.

Pera la entrada dels senyors socis
 del «Cassino» en los Balls de Carnaval al Tea-
 tro, regirán las mateixas obligacions qu' en l' any
 passat, y que son las següents:

1.ª El socio tiene entrada gratis en el Tea-
 tro, en unión de su familia. Se entiende por fami-
 lia, los que, por razón de parentesc, vivan bajo
 un mismo techo.

2.ª Es obligación del socio exhibir á los por-
 teros y á cualquier otro de los dependientes, la
 contraseña respectiva.

3.ª Los que quieran tomar parte en los bai-
 les, se servirán recojer anticipadamente, el Con-
 serje del Casino, el correspondiente abono, pa-
 gando en el acto las 5 pesetas.

4.ª Tanto los que se presenten con disfraz,
 como sin él, para tomar parte en los bailes, de-
 berán proveerse antes del oportuno abono, el que
 deberán exhibir á qualquier dependiente que lo
 pida. En otro caso, la Junta se valdrá de los
 medios legales, que estén á su alcance, para
 evitar que se falte á este precepto.»

Participém als senyors socis solters
 que deuen pendrer part en la passada del dis-
 sapte, que aquesta sortirà del «Cassino» á las
 vuyt y mitja de la nit, esperant que abans d'
 aquesta hora se trovarán tots élls reunits, al ob-
 jecte de organisarla en la forma deguda y perque
 resulti 'l verdader conjunt.

Corresponent á la galanteria ab que 'ls casats nos obsequian cada any en lo ball en que élls son los paganos, se 'ls dedica 'l *Schotichs* de la primera part, com haurán pogut véurer nostres llegidors.

¡Alegreuse noyas! La última ameri- cana de la primera part se dedica á vosaltres. En aquest ball será obligació de las noyas anar á buscar en lo centre del Salón al ballador que més 'ls hi gradi. Preguem, en consecuencia, que cap jove vaja á buscar noya y que de cap manera se donquin carbassas.

Com de costúm, aquest any dissap- te tindrà lloch lo Ball de Casats, que segóns noticias será una cosa *nunca vista*, porque n' hi ha alguns d' élls que volen tirar la casa per la finestra, com sol dirse.

Entre axó y la reaparició del meu colega BANYETA, se 'ns espera una bona festa.

Segóns noticias que tenim rebudas son tantas las noyas que 's disfressarán lo dia del Ball de Solters, que tots las botiguers han agotat la existencia de géneros de disfrás, habentse tingut que fer pedidos ab gran urgencia.

L' intelligent rasca-tripas de la or- queta de aquest Cassino D. Lluís Pinadell, ha compost un nou Pilée pera estrenarlo en la nit del ball de solters. Segóns noticias es un ball que farà ballar á un mort. Con que, joves, preparar las camas.

Participem al jove que ab lo pseu- donim *Un que ho sab* nos remeté una poesia per L' HEREUHET, que no estranyi no véueria insertada, per que ha resultat ser aquella original del eximi poeta catalá D. Angel Guimerá.

Vagi ab cuydado un altre vegada, sinó 'l farem agafar, porque vosté no deu saber qué es axó de la propietat literaria.

Vosté deu ser anarquista.

¿Vritat senyor *torero*?

Sapigut per lo célebre mestre com- positor riffenyo Maymon Mojatar, que en lo dia 20 del corrent se celebrava 'l Ball de Solters, en afectuosa carta que tenim á la vista nos participa que está component un Rigodón que 'ns remetará pel vapor *Conde Venudito*, qual barco atracará al Moll de l' Aygueta en lo dit dia 20.

Es treya en camí y pendrá part en to Ball de Solters la companyia acrobática que dirigex Sig-Arderiuini, la cual ab sas excentricitats farà riure á un mort.

TELEGRAMAS

MAZUZA, 15.—9'50 nit (urgent).

(Pel fil particular dels solters).

En la conferencia avuy celebrada, s' ha acor-

dat que S. M. Carnavalesca en Titus, vaji á presidir lo Carnaval de Figueras.

Desembarcará lo dia 3 del próxim Febrer, en lo moll (si plou) del Hostal de las Arengadas.—I.

MOSKOW, 15, 11 nit.

Demà surt en direcció á aqueixa la gran Companyia Acrobática que dirigex lo *Signor Arderiuini*, de la que forman part los célebres artistas Aratesqui, Sastrini, Basini, Planini y Segarrini.

Al marxar han sigut objecte d' una esgarriosa ovació.

Dita Companyia se proposa donar una funció extraordinaria en lo saló de ball del Cassino Menestral, en la nit del Ball de Solters.—W.

Kabila MAZUZA, 15, 11'50 nit.

(De la agencia Muncheta).

S. M. En Titus de la Espingarda y en Martinet de la Garrofa, acaban de celebrar una conferencia que ha durat 10 horas.

Se dona molta importancia á dita entrevista, y s' espera que abans del dia del judici final se 'n tocarán los resultats.

ANUNCIS

UN SASTRE petit, bastant conegut en aquesta Societat, fa alguns dias está desitjós de ferse un tip de llonguets calents.

La fornereta que vulga proporcionalshi, pot passar per aquesta Redacció, ahont se li donarán las senyas y demés menudencias relativas al anunciand.

HI HA UN CASAT que desijaria véndres un parell de dotzenas de banyas, calitat superior, y que hasta la fetxa las havia conservadas per ser un regalo que durant la lluna de mel va ferli la seva dóna.

En quant al preu, no renyirán.

Direcció: carrer de la Pega, núm. 13.

UN INFELÍS (casat com es natural) está buscant un solter, que siga de paciencia, que s' encarregui del mort (ó siga de la seva dona) per tota una eternitat.

La Redacció donará més detalls per escrit.

UN PINTOR faltat de feyna del seu ofici, desitja trovar colocació; sab escriurer rótulls de la següent manera:

OS TAL SEDA DE COMER

N. B. Encare que haja de pintar á las foscas, diu que no ho fa pas malament.

Figueras: Tip. de Mariano Alegret.